

Баба Нейка. — Най-добра, а го гледа, като да го изпие — — Че какъ не забълъзвашъ толкози! Такива ли сте младитѣ.

Мара. — Пакъ ще ти кажа: не се мѣси въ чужди работи — и туй то! За васъ харема, че прѣзъ рѣшетка да гледате на мжжетѣ.

Баба Нейка. — Е, като е тѣй, азъ ще мълча. Ама пакъ ти ще си кжсашъ главата. Пъкъ да ти кажа: Борьо ми е чедо и него не харесвамъ

Ш.

Сжщитѣ и Надя.

Надя. — Запхтена. Мамо, леля Йовка иде.

Мара. — Хайде сега вземи си букварчето, че ела при мене.

Надя. — Менѣ ми се играй, ма мамо. Колко дѣцата тичатъ по снѣга!

Мара. — Погледна. Само безъ балтонче не бива.

Надя. — Отива при баба си. Бабке, хайде да ми облъчешъ балтончето!

Баба Нейка. — Става. Хайде, Надке! Вземи си и галошкитѣ — — На себе. Да се махна, не мога да търпя, тая — —

Излизатъ.

IV.

Мара сама дошива тегеля и спира. Погледва часовника и се обръща къмъ вратата, гдѣто се чуватъ стѣпки. Похлопва се.

Мара. — Влѣзъ!

Йовка. — Съ листове въ ржцѣ влиза. Здравѣй! Ржува се. Позакъснѣхъ, защото бързахъ да довърша прѣвода.

Мара. — Има врѣме. Борьо си почива. Чакъ въ единайсе ще снемемъ прѣврѣзката и ще му прѣмиемъ очитѣ.

Йовка. — Подрежда листоветѣ.

Мара. — „Прѣдъ смъртъта“ нали?